pag. 476. Sis tulles Külä tanomin üts wana üli pigucä habendega sandige pagaja sütrikule wasto ja

pag. 478. Seäwiis ast wana mees, eh jooleh kihost
suni weesen, ja tõsi temä kulo silla pääl
julgeste seni sui köik üle jõe saiwa; sis nädis
kulo silo wõiki omni ehtidega arvä, ja wana
mehe hiuse saije pälla nisama kui ennegi,
et otsa joosi sälä taka maa mõdä, ja ka-
bõna nikui olligi et kül nea tälle jalgu
ette puttewa, sis nutsiwa niea kerge sem-
muka mäe otsa, kost meile org oma iloga
lätte ojakesega wasta päist. —

Siin küneli wanamees; kas nädse mo armsa
herrä sääl lätte lähitsal om üts wäige
kulo majake kõbõtatse tonniva, sinna
piämi minemä. Seda üttelten näije köik
üli ilosäd kullast maija, kelle aknist
paistse wäega selge wälgus wällä, nii et
kõige enamb kosti herrä seda imetelema
nakkas, ja üttel: minol om kül suur
kallis maja, a sinol om weel palju sue-
pemb ja kallimb maja wanaske! üttle
kost sina nisugutse oledse saanu? selle
pääle kuts pigikä kiuse mees herrä omi
seltsilistega ligembälle tulla!

Kui sis nakst mäest alla minemä
sis lätsiwa tuu illos maja nisures et
köik org saije seda kuts kostis täus,
ja pälegi kos herrä omni teenijdega
kaije sääl olli kulla ja kalli kiwi
tullke jalon maan. — sääl taksiwa
mõisalise karjama. Seda nätten üttel wa-
nage; tulge mino maija sääl sade teie
palja surembit, ja weel mitu ilosambä
kendale saama. Selle pääle lätsiwa köik üte-
lise, wanamehe taukan tema kuts maja-
kül sääl imetelma mõisalise selle walli
ehitise üle, mis sääl neise silmä näjewa.

Tarn Kuninga tüttra! pag. 485.

Olli üten mereweere lünan Kuningal üts üli,

pag. 479.

Wall pin habe ande teije köikjugutse pingi
ja kergo ommile wõrile istu, ja könneli üli make,
tast herrãga et herr nii häu om olnu ja mino
waese sandikese kurtsikuke wõtnu tulla. —

Selle pääle nakas kosti herrä wanakeise suure
aiga kiitmä; ja imetelmä, et mino ole nüd
üts suur ja kuulis, viinas herr, a weel nii
sugust riietust, ehtust, ilo ja säreist kallist
kilo mäija minol ei olõei; siin om köik selgest
kullast saina, puktambast kõbetatst pärmon
kõige kallimbäst kiwidest tooli, ja lauwa, et na
paistwa nü selgeste nui kõige selgemb pääw! -

Kui köik kiitmise, ja imetelmise könne ärä
olli seletet, sis üttel wana piik habe; no
aus herrä kas himostate süst mino kõigs
hendälle, ommi seltsilisile, ja weel mõnele
muile kulda, ja kalli kiwe? sis tulgeje
ja wõtke nipalja nui teije iäle tahate! -
siin omma mino warandusse kambre lätsi esi
een ütte üli iloga kambreke, mõisalise temä
taukan, sääl olli nüpalja kõige sugust war-
vantust nis ütegi inemise silm weel es ole
seeni kosteki nännü, —! Näh, mo sõbra! wäga
süst esi oma käega, a teil omma ja kalitse
neto-halwu näotud kiwikesi täus, puitsace
ka halw kulo sisse nulka maha; seda selwä
ahne kulla näljatse häämeelega, ja nakst
wastsest seda kallist warvantust katto käega
karmamä topma, kui köik täus ol töppit
sis nõrakt manamees, ja üttel: tulge nu
ahne wõõra sisse, mino kulla keetmise
kotta kaema; ehk tahate sääl ka weel
midägi hendäle wõtta. Selle pääle lätsiwa
esi een, kerr oma kolme seltsilisega taukan,
saijewa üste suurte wäega kuuma saali; -
kos palja suvi katlit tule pääl keemän oli,
sääl olli ka palja wanamehe poisse, kes suw
ruttuga kulda katlide sisse kanni ja tuh